

LBRIS

We know
books

JADE BEER

**ROCHIA
DIN
AMINTIRE**

Traducere din limba engleză
IULIA BODNARI

LITERA

București

PROLOG

Casa de licitații Christie

NEW YORK

25 iunie 1997

În seara asta, în fața numărului 502 de pe Park Avenue a fost întins un covor roșu. Licitatorul poartă un smoching costisitor cu papion, iar ochelarii i se leagă în josul nasului în timp ce observă mulțimea cu bărbia în piept, inhalând încet energia înmagazinată în încăpere. În curând va ține mulțimea în mâinile lui, conducând-o unde va dori, rostogolindu-și impecabilele vocale britanice pe deasupra capetelor lor, exercitându-și autoritatea, ridicând tot mai mult prețurile, uneori cu câte 5000 de dolari odată. Nu există rezerve și totul poate fi pus în joc.

Audiența e acolo ca să vadă garderoba cea mai fascinantă din lume. Peste o mie de bărbați și femei ocupă locurile. Nenumărați alții vor licita prin telefon. Muzee, investitori, colecționari particulari, fani faimoși. Toți au avut prilejul de a vedea loturile. Știu ce urmează. Și-au selectat deja preferatele. Au stabilit sumele maxime la care pot ajunge. Acum, stau cu ochii pe competiție. Împotriva cui vor licita în seara asta și cine va fi ultima persoană care va ridica victorioasă paleta?

Un scaun rezervat de la capătul unui rând din spate rămâne liber și este ocupat abia în ultimele clipe, chiar înainte

de a începe licitația. O femeie brunetă și zveltă, singură, elegantă în pantalonii negri din lână merinos și blazerul roșu răscoit, lung până la genunchi, rujată cu o nuanță identică de roșu. Este lipsită de unicul lucru comun care îi caracterizează pe toți cei din încăperea. Catalogul voluminos, alb și lucios din mâinile lor, ce deconspiră o infimă frântură din viața particulară a unui membru al familiei regale. O însemnare scrisă de mână care afirmă simplu: „Inspirația pentru această minunată vânzare vine de la o singură persoană... fiul nostru William“.

Femeia în roșu nu licitează nimic în seara asta. Rămâne nemîșcată până la sfârșit, lăsând mulțimea cu zâmbetele și vorbele de rămas-bun, și nu pare interesată să solicite catalogul suvenir.

O unică imagine înfrumusețează coperta acestuia. Diana este fotografiată cu perle legănându-i-se la urechi, privind direct spre cameră și zâmbind pe jumătate, purtând lotul numărul 80. În viața anterioară, rochia aceasta s-a așezat la masa de banchet din Palatul Elysee din Paris. În seara asta, în timp ce se rotește încet pe măsuta turnantă, satinul în ape sidefii se încălzește sub lumini. Revine iar la viață, atât de familiar acum, încât te aștepți ca proprietara să apară și ea, împărtășind o anecdotă din ultima noapte în care a purtat-o. Garofițele brodate pe corsaj cu perle false și mărgelile albe și aurii sunt luminate frumos pe fundalul draperiilor grele de catifea, de un verde somptuos.

Dar nu rochia cu numărul 80 produce un fior în mulțime. O altă rochie este indicată în catalog și stârnește acum un val intrigat de șoapte, de îndată ce lumea își dă seama de ciudățenie. Numărul 19 a fost menționat în lista originală, dar nu va apărea sub reflectoare în seara asta, când fiecare rochie va avea șansa de a trăi o a doua viață.

Optzeci de rochii, dar numai șaptezeci și nouă se vor vinde. Una lipsește.

CAPITOLUL 1

Meredith

LONDRA

1988

Nu prea a dormit. Nu cine știe ce în ultima noapte și nu prea mult în ultimele zece, adică exact de când i s-a oferit slujba pe care o va începe în dimineața asta. Dar știe că adrenalina și cafeaua o vor ajuta să treacă prin orice va avea de înfruntat. Meredith simte cum i se strânge stomacul. Respiră adânc, întretăiat, și speră din toată inima că vor fi amabili. Că va putea să adauge ceva, să răspundă tuturor întrebărilor care îi vor fi adresate. Dar, mai mult decât orice, speră că va iubi slujba aceasta atât cât a visat dintotdeauna că o va face.

Își verifică pentru ultima dată poșeta, asigurându-se că are tot ce îi trebuie pentru ziua care îi stă în față, înainte de a-și părăsi micul apartament. Ajunge prea devreme și înconjură clădirea de câteva ori. Dacă ajunge prea repede, alții s-ar putea simți deranjați. Nu vor fi pregătiți pentru ea și asta va produce tulburare.

La opt fix apasă pe sonerie și așteaptă. Respiră din nou adânc, netezindu-și cu mâna haina de lână cafenie care i se pare acum sărăcăcioasă în comparație cu lucrurile despre care știe că sunt

create în spatele acestei uși, care se deschide chiar în momentul acela, dezvăluind chipul unui bărbat.

– Meredith?

Se mulțumește să încuviințeze, fiindcă nervozitatea așteptării nu îi permite încă să zâmbească sau să spună un *bună dimineața*. Întinde mâna ca să o scuture pe a lui, dar bărbatul înalt o conduce grăbit într-un hol îngust și aglomerat și nu îi observă gestul.

– Poți să-ți agăți haina aici, spune el, arătând spre un cuier care se întinde pe toată lungimea spațiului înghesuit, și ar fi bine să-ți lași și poșeta. Încercăm să ținem cât mai puține obiecte personale în atelier. Băuturile nu sunt permise, evident. Camera personalului și baia sunt la etajul de sus, continuă el, arătând spre tavan. Eu sunt Peter, cel care taie mostrele de țesături.

– Încântată să te cunosc, Peter! De-abia aștept să încep.

– E grozav să aud asta, fiindcă avem o mulțime de lucruri de făcut, adaugă Peter istovit, fără nici o urmă din entuziasmul de primă zi al lui Meredith. Acesta este atelierul în care vei lucra. Deschide ușa spre altă cameră, din nou mult mai mică decât se așteptase Meredith. Tot ce se aștepta să vadă e aici – și nimic altceva. Toate la locul lor, exact așa cum îi plăcea. Foarte puține pete de culoare, nici o plantă, nici o amprentă personală, nici un pachetel de prânz așteptând să fie mâncat mai târziu. Totul e evident și nu necesită explicații. Acesta e scaunul tău, spune Peter arătând spre singurul loc liber, aproape de fereastră, deși prin sticla înghețată nu se vede mare lucru. E una dintre mesele mai joase și Meredith vede că are suficient spațiu cât să își așeze ordonat esențialul. Te las să te prezinți singură și sper că nu te superi, continuă el. Eu trebuie să continui.

– Deloc, nu e nici o problemă. Meredith privește în jur cu un zâmbet larg. Își ia timp să se prezinte, asigurându-se că privește în ochi fiecare persoană, unsprezece în total, în majoritate femei. Toate răspund printr-un gest, întrerupându-și munca pentru

o clipă ca să-i observe prezența, să o evalueze și să își imagineze care va fi locul ei în sistemul lor strict, prestabilit.

Toată lumea, cu o singură excepție.

Un bărbat într-un halat alb lung și imaculat, aplecat peste o masă înaltă, cu un creionas ascuțit în mâna dreaptă. Meredith refuză să fie ignorată, așa că așteaptă. Vede că sprâncenele lui se încruntă ușor. Nu vrea să se oprească. Nu vrea să ridice capul de la munca pe care o face și să își întrerupă concentrarea, dar înțelege că trebuie. Ochii i se îndreaptă spre ea pentru o clipă. Îi simte prezența permanentă și se îndreaptă în cele din urmă. Surprinzător, ochii îi sunt amabili, nu provocatori. E poate timid sau plin de sine, se gândește Meredith, dar nu grosolan.

– Bună, sunt Meredith, îi spune ea direct și apoi se uită la chipul lui, care rămâne impasibil.

Are de gând s-o ignore. Vede cum începe să-și coboare din nou privirea spre formele albe de pe masa din fața lui.

– Și tu ești? continuă ea, înclinându-și capul, ca să păstreze contactul vizual.

Zâmbește mai larg. Acum, e momentul să nu se lase intimidată de nimeni și cu atât mai puțin de o persoană cu care va avea o relație apropiată de muncă. Ochii lor se întâlnesc din nou pentru o clipă sau două și ea bănuiește că el nu a acordat nimănui atâta atenție pe ziua de azi.

– William.

Colțurile gurii lui se ridică imperceptibil. Ea își amintește de eficiența cu care zâmbise Peter înainte. Nu fusese un zâmbet prietenos. Era menit să comunice cu totul altceva, poate îndoiala lui față de cât de bine avea să se simtă ea acolo. Zâmbetul lui William e diferit, mai sincer.

– Ei bine, de-abia aștept să lucrez cu tine, William!

Meredith aude ușa deschizându-se din nou în spatele ei și simte un foarte ușor curent de energie în încăpere. Se uită peste umăr și o vede pe Catherine intrând, ușor de recunoscut cu părul ei întunecat lung până la umeri și costumul cu pantaloni

de un negru imaculat, cu jacheta descheiată și mânecile ridicate puțin, gata de muncă. Meredith nu își imaginase că avea să o întâlnească atât de curând. Este mult mai frumoasă decât o sugerau puținele imagini din presă. Dar nu înfățișarea ei o impresionează pe Meredith. E o femeie care a ajuns în vârf, cu o creativitate și o etică profesională care i-au asigurat un urcuș meteoric, ceea ce ar fi putut da naștere unui ego supradimensionat. Dar nu în cazul ei. Meredith citise destul cât să știe că acolo era locul în care voia să fie și aceasta era persoana de la care voia să învețe.

Catherine întinde mâna.

– O plăcere să te avem printre noi. Meredith, nu-i așa?

– Chiar așa, da.

Cele două își strâng ferm mâna, apoi Catherine se îndreaptă spre celălalt capăt al încăperii, ca să discute cu Peter.

Meredith se întoarce ca să se așeze și observă că William nu s-a întors încă la muncă. O privește cu o curiozitate subtilă, pe care se pare că nu simte nevoia să o ascundă.

CAPITOLUL 2

Jayne

BATH

iulie 2018

Margot seamănă atât de mult cu mine. Urăște zgomotul inutil. Preferă să fie singură. E foarte fericită să stea pur și simplu, așa cum stăm acum, una lângă alta, sprijinindu-și greutatea pe brațul meu drept, privind roua din zori care se ridică de pe iarbă și orașul de sub noi, începând să se dezmoțască și să se trezească.

Faptul că îmi dau seama că am mai multe în comun cu o cățea Jack Russell costelivă decât cu majoritatea oamenilor mă face întotdeauna să zâmbesc. Un zâmbet care e sinceritate în proporție de 80 la sută – cățeaua are mult de-a face cu asta – și 20 la sută negare, dar măcar sunt în stare să o recunosc. Sunt împăcată cu faptul că eu și Margot împărtășim dragostea pentru singurătate și pace, dar sunt conștientă de faptul că alții consideră că nu ar trebui să mă împac cu asta.

E opt dimineața și tocmai ne-am terminat plimbarea de două ore prin oraș, așa cum facem cel puțin de două ori pe săptămână, împreună. Cu ea la picioare, ascultându-mă cu fidelitate până când ridică nasul, simte un miros care îi place și pleacă în goană. Am învățat de mult să nu intru în panică. Spre

deosebire de alți câini pe care îi plimb, Margot vine întotdeauna înapoi. Nu trebuie nici măcar să mă opresc ca să mă prindă din urmă. Mă găsește ea. Loialitatea e totul pentru ea. În plus, știe că am recompense pentru câini.

Când îmi întind picioarele lungi și urzicate în față, simt căldura noii zile începând să îndepărteze ultimii nori și asprimea ierbii pârлите în spatele genunchilor. Va fi altă zi cu un cer albastru, strălucitor și senin. Proprietara lui Margot, foarte impresionanta Davina, își dusese probabil cele două odrasle la școală, în timp ce eu stau aici, cu siguranță cea mai norocoasă dintre noi, simțind o profundă mulțumire. Făcusem câinele acesta fericit și nu trebuise să scot nici măcar o vorbă. Asta e grozav la câini. Cu cât îi cunoști mai bine, cu atât mai buni sunt. Nu pot spune întotdeauna același lucru în cazul oamenilor.

În plimbarea noastră din dimineața asta nu am văzut pe nimeni. Prea devreme pentru turiștii care se pierd întotdeauna în încrângătura de câmpuri și cărări și au nevoie să fie redirecționați sau pentru bătrânii morocănoși hotărâți să mă facă răspunzătoare pentru fiecare pungă cu rahat de câine lăsată ne-păsător în urmă. Nu promisem nici măcar un mesaj de la mama. Două ore de izolare neîntreruptă, doar cu o serie de porți de lemn și pârlezuri între mine, Margot și spațiul după care tânjim amândouă. Oare aerul ar fi fost mai proaspăt, plămâni mi s-ar fi umflat mai tare, câinele m-ar fi plăcut mai mult dacă nu aș fi fost eu însămi, făcând ceea ce îmi place? Dacă aș fi pășit mai îndrăzneț prin viață, cu mai multă încredere, așa cum îi place lumii să-mi aducă aminte că ar fi trebuit să fac în ultimul an înainte de a împlini 30.

Mă uit în jos spre acoperișurile din Bath, în timp ce strălucirea aurie se întinde peste rețeaua faimoaselor terase georgiene, încălzite deja de soarele timpuriu. Numai clopotnițele, macaralele sau turnurile bisericilor se ridică deasupra celorlalte clădiri. Mai întâi observ frumusețea, dar, în timp ce Margot își crăntănește dejunul binemeritat, mă gândesc la toți oamenii înghesuți

în clădirile acelea. Case frumoase de oraș, exact ca aceea în care locuiesc, transformate de proprietarii ambițioși care vor să utilizeze cât mai eficient fiecare metru pătrat. Trezește-te! Schimbă autobuzul! Muncește! Ia-o de la capăt! Ce confruntări, negocieri și probleme îi așteaptă, oare, azi? Se simt plini de energie când se gândesc la asta sau intimidati? Își croiesc o viață pe care i-au convins alții că ar trebui să o dorească? Și eu fac la fel?

Am fost întotdeauna cea tăcută, stângace. Fata lângă care nu te așezi. Fata cu care tuturor le place să vorbească, dar despre care nu vorbește nimeni. Cei mai mulți oameni înțelegeau de ce eram tăcută, tristețea înscrisă în istoria familiei mele. Nu a fost nevoie decât de o mamă indiferentă care și-a coborât vocea în fața unei cești cu cafea și a repetat povestea noastră în fața altora, uitând că vorbitul în șoaptă e cea mai rapidă modalitate de a trezi interesul copiilor din camera alăturată. Din nefericire, tocmai asta m-a făcut interesantă în copilărie și mi-a adus ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit: mai multă atenție. Pentru unii eram doar fetița aceea ciudată care nu vorbea mult. Pentru alții eram o provocare. Puteau să mă provoace suficient cât să mă *facă* să vorbesc?

Aud o sirenă, o mașină de poliție sau o ambulanță undeva în depărtare și urgența ei îmi amintește că mai am jumătate de zi de muncă la care trebuie să ajung, la florăria locală Bouquets & Bunches.

Aștept până în ultimul moment posibil înainte de a-i pune din nou lesa lui Margot, apoi mergem pe jos treizeci de minute înapoi spre Lansdown Crescent, căminul ei și al meu. Nu mă uit nici o clipă la drum, ci la toate celelalte, desfătându-mă cu peisajul și cu tot ce are el de oferit. Dar, odată ce ajung din nou pe străzile orașului, nu îmi mai văd decât adidașii, fiindcă nu vreau să interacționez, nici să fiu văzută, deși știu că înălțimea mea de 1,77 mă va face întotdeauna vizibilă în orice mulțime. Margot pare să îmi împărtășească disconfortul

și grăbește pasul, nerăbdătoare să se întoarcă la comoditatea culcușului ei și la casa pustie.

Când mi-am adunat, în cele din urmă, curajul și am plecat din casa mamei, adresa asta a fost o alegere ușoară. O mulțime de oameni o doreau. Banii mamei și ai tatei m-au ajutat. E cea mai bună casă terasată din Bath, mi-a spus agentul imobiliar, rareori vei vedea aici semnul cu „DE VÂNZARE“. Avea dreptate în privința asta.

Dar pe mine oile m-au făcut s-o cumpăr. Pot să mă uit pe fereastra apartamentului meu de la ultimul etaj la priveliștea care se întinde dincolo de acoperișurile orașului spre turma care paște pe peticul particular de pășune direct în fața mea – fără să aibă idee de cât de norocoase sunt fiindcă au pus stăpânire pe spațiul acesta, în mijlocul unui oraș supraaglomerat.

E și suficient de departe încât mama sau sora mea mai mare, Sally, să trebuiască să-și anunțe vizita prin telefon și să nu riște să treacă întâmplător și să nu mă găsească acasă. Mama a prins ideea, dar Sally, întotdeauna cea mai zgomotoasă dintre noi două, încă nu înțelege de ce nu-mi place să merg la noaptea de comedie improvizată de la Theatre Royal sau la dezbateră în direct despre relevanța orașului pentru arhitectura modernă, de la galeriile Assembly Rooms. De ce e considerat un neajuns faptul că vrei să stai singur cu gândurile tale sau cu o carte bună?

Proprietara lui Margot, Davina, o organizatoare de evenimente peste măsură de ocupată, cu un orar de lucru care m-ar omorî în mai puțin de o săptămână, trebuie să fi ajuns deja la birou. Intru în apartamentul ei de la parter și mă împiedic de un șir de papuci desperecheați care includ un singur șlap cu baretă, un tenis murdar și un pantof de școală ros, cu talpa desprinsă. Urmăresc șirul de parcă ar fi cărarea de firimituri din poveste, spre capătul holului și în bucătărie, unde se află patul lui Margot și unde domnește haosul domestic. Cel care a plătit pentru bucătăria asta, oricine ar fi fost, are evident foarte mult bun-gust și,

dacă ai lua de acolo câinele și dezastrul familiei care locuiește în ea, ar fi exact genul de cameră pe care ai găsi-o pe Pinterest dacă ai căuta livinguri stilate pentru o familie. Are pereți de culoarea cafelei cu lapte, tavane imposibil de înalte și o insulă centrală care de-abia se vede de sub talmeș-balmeș în dimineața asta. Chiuveta e plină cu vasele de la micul-dejun și jumătate dintre tacâmuri nici măcar nu au ajuns în ea. Oriunde te uiți vezi borcane deschise de gem și unt de arahide, fără capace – nu mă pot abține și le iau, le închid și le pun înapoi în frigider –, iar pe aragaz e o tigaie cu fulgi de ovăz uscați, priveliște care nu îi va bucura prea mult pe locatari atunci când se vor întoarce acasă. Nu pot lăsa nici asta. O spal și o așez la loc într-unul din dulapurile din lemn făcute la comandă, mobilier pe care știu că nu mi-l voi putea permite niciodată. Nimeni nu s-a gândit – sau nu a avut timp – să închidă radioul și pot să văd amprentele mici și uleioase pe toate luminile care atârnă deasupra insulei. E luni, așa că teancul obișnuit de ziare de duminică se află pe masa din bucătărie, încă ambalate în folie și necitite. O încercare optimistă de a aștepta un moment de răgaz care nu vine niciodată în timpul weekendului.

Probabil că Davina are cel mai mare apartament din imobilul nostru, cu priveliști neîntrerupte ale grădinii comune din spate de pe ferestrele bucătăriei, înalte până în tavan.

Mă opresc un moment și privesc totul, așa cum am făcut de multe ori înainte. E uimitor cât de mult poți afla despre oameni studiind spațiul în care locuiesc. Pentru început, nu există niciodată pantofi bărbătești. Willow și Maggie, fiicele Davinei, revendică din spațiu și din aerul apartamentului. Am auzit și eu râsetele nestăpânite și certurile stridente care pot izbucni în orice moment al zilei sau al nopții. Am întâlnit-o pentru prima dată pe Willow, fata cea mare, de 14 ani, atunci când m-am mutat, la o săptămână după Anul Nou. Conversația politicoasă nu există în lumea de adolescentă a lui Willow. Vorbește doar atunci când consideră că are ceva care merită spus.

Chiar din ziua aceea mi-am dat seama că entuziasmul Crăciunului se cam stinsese pentru ea. Davina se întorsese la muncă și bilețelele scrise de mână de Willow începuseră să se adune pe suprafețele de lucru din bucătărie, modul ei preferat de comunicare și poate unicul. Eu încerc să mă desprind tot mai mult de mama, iar Willow încearcă să se agațe cât mai mult de mama ei. Uneori, bilețelele sunt chestii simple: „Am rămas fără pastă de dinți“ sau „Ai semnat formularele de la școală?“ Dar altele îmi ajung până în suflet. „Vii acasă la cină în seara asta, mami?“ Sau: „O să ai timp să urmărești sfârșitul filmului cu mine în seara asta?“ Pe cele cu adevărat triste – „Am uitat cum arăți!“ sau „Îți amintești de mine, sunt fiica ta?“ – sunt tentată să le ascund, ca să o scutesc pe Davina de supărare, dar știu că nu trebuie s-o fac. Așa că mă mulțumesc să mai fac un pic de curățenie sau îi spun că sunt dispusă să plimb câinele mai mult dacă are nevoie, doar ca s-o ajut să aibă mai mult timp pentru fetele ei.

În dimineața asta, observ cutia cu prânzul neatins care a fost uitată – chiar lângă sticla goală de Sauvignon – și mă cutremur când îmi dau seama ce probleme o să-i provoace Davinei mai târziu, când cineva își va da seama de asta. Fiica mai mică, energica Maggie, de opt ani, e luată de la școală de o asistentă de luni până vineri – am văzut lucrul acesta scris pe planificatorul familiei de pe peretele bucătăriei – și cred că asta ar putea fi gustarea ei. Apoi văd bilețelul pentru mine. „Jayne, te-ar deranja să iei costumul meu de la curățătoria de lângă stație? Știu că vei merge probabil pe jos în direcția aceea și eu nu am timp. Am lăsat bani în plus alături de cei pe care ți-i dau pentru plimbat câinele, lângă cuptorul cu microunde. Am rămas și fără mâncare pentru câini. Scuze!“ Nu e nici un ban, doar o ferigă într-un ghiveci, uscată și cu o nevoie disperată de a fi resuscitată. Vreau ca Davina să fie mulțumită de munca mea, așa că torn jumătate de pahar de apă în ghiveci, îmi fac o însemnare în minte cum că trebuie să iau costumul mai târziu și o mângâi rapid pe Margot pe cap, ca s-o fac să înțeleagă că mă întorc cu ceva de mâncare pentru ea.

Apoi mă îndrept spre apartamentul meu de la etajul patru, cel mai mic dintre cele patru din imobil, dar cu o priveliște neasemuită de pe mica terasă din acoperiș.

Alarma mi-a sunat la 5.45 în dimineața asta și atunci mi-am scos hainele pentru ziua respectivă – o rochie simplă bleumarin din in, un maiou cenușiu pe dedesubt și o pereche de sandale fără toc. Noaptea trecută, înainte de a mă culca, mi-am pregătit micul-dejun în bucătărie, ca să pot ieși din nou din casă în treizeci de minute. E luni, ziua în care sunt livrate florile proaspete pentru toată săptămâna la Bouquets & Bunches, și va trebui să le aranjez, asta pe lângă comenzile din timpul weekendului care trebuie procesate. Mă pregătesc, apoi aștept zece minute, până aud trântindu-se ușa de la intrare.

E Jake, tipul care locuiește în fosta remiză pentru trăsuri din capătul grădinii noastre comune, verificându-și cutia poștală de pe hol în drum spre muncă. E unul dintre bărbații aceia imposibil de frumoși, de peste 35 de ani, așa spune, cu tâmpile cenușii încadrându-i frumos chipul și farmecul acela care nu pare a fi obținut prin creme scumpe de față și ore în fața oglinzii din baie. Genul de tip care ar părea nelalocul lui într-un costum și o persoană pe care o evit cu hotărâre. Din câte am văzut, are o mulțime de admiratoare și nu-i mai trebuie încă una.

CAPITOLUL 3

E 5.42 dimineața și mă trezesc în tăcere. Exact așa cum îmi place. În timp ce aștept să mi se încălzească laptele pe aragaz, dau cu ochii de fotografia nebuloasă, făcută cu un aparat Polaroid și lipită de frigider, cu data mea de naștere decolorată scrisă cu creionul chiar sub imaginea legăturicii pe care o ține în brațe mama. Se apropie ziua mea de naștere. Mama mă va suna, dar eu nu o s-o sărbătoresc. Nu am mai sărbătorit-o din copilărie. În dimineața asta, îi plimb pe Margot și pe Teddy, ultimul – un cocker spaniel foarte energic deținut de Olivia, designerul grafic care locuiește la etajul doi. La puțin timp după ce s-a mutat în clădire, a auzit că o plimbam pe Margot și mi-a bătut la ușă, implorându-mă să fac același lucru și pentru ea.

Olivia e o persoană care rămâne încuiată pe dinafară cel puțin o dată pe săptămână, iar asta îi crește nivelul stresului, deja ajuns la cote alarmante. O poți auzi adesea înjurând cu glas tare în fața ușii, până își amintește că acum am și eu chei de la apartamentul ei. Am văzut listele interminabile cu lucruri de făcut pe care și le scrie ca să amâne termenele depășite de predare și să anuleze ieșirile la bar cu prietenii. Am văzut farfuriile pe jumătate pline cu mâncare, cafeaua care s-a răcit, laptopul îngropat sub paginile cu schițe care îi acoperă mereu masa din bucătărie, pătura îndoită ca un cearșaf pe sofa. Bănuiesc că nu și-ar respecta niciodată termenele de predare dacă nu l-aș plimba pe Teddy cel puțin de patru ori pe săptămână. Uneori, dacă pare peste măsură de stresată când îl iau, s-ar putea să „uit“ să o taxeze.

Faptul că știu că îi ofer o pauză în programul peste măsură de aglomerat și îl țin departe pe mizerabilul ei șef mă face mult mai fericită decât m-ar face banii.

Îmi amintesc de prima ocazie în care am întâlnit-o. Era dimineața devreme. Am auzit un tăraș în holul de jos în timp ce stăteam pe sofa și îmi verificam e-mailurile. Vocile se ridicau și am simțit că trebuia să investighez.

– Nu știu de câte ori s-o mai spun. Nu eu v-am furat laptele. Olivia purta conversația aceasta cu Davina și Jack, vorbind totodată la telefon, probabil cu cineva de la muncă.

– Ei bine, cineva șterpelește laptele de pe hol și acum iar nu am lapte pentru cerealele fetelor. Mă întreb dacă am putea să nu ne mai comportăm ca niște studenți lihnii de foame, vă rog!

– Îți aduc niște lapte din casa de oaspeți, am destul, intervine Jack și mi-am dat seama că se străduia să nu râdă, în ciuda exasperării Davinei.

– Poate că el l-a șterpelit pe tot, țipase Olivia. Te-ai gândit la asta? Sau poate ea!

Arătase în direcția mea, incluzându-mă în lista suspectilor.

– Nu am luat laptele nimănui, am spus cu glas stins, simțindu-mă imediat vinovată de o infracțiune pe care nu o comiseseam.

– Pare o treabă pentru mine! zise Maggie, apărând cu o pereche de chiloți de un roz strălucitor peste niște colanți stridenți, un maiou decorat cu felii de pepene roșu și o lupă uriașă apăsată pe ochiul drept, cu Willow în spatele ei.

– De ce trebuie ca adulții să ia totul în tragic? întrebă Willow, aruncându-ne o privire de un dispreț nimicitor. Poate a fost livrat un număr mai mic de sticle? Poate că a fost perechea în vârstă de la etajul unu? Poate am putea să mâncăm niște pâine prăjită în dimineața asta?

Toate erau niște argumente foarte raționale.

– Poate ar trebui să părăsiți cu toții scena infracțiunii! strigase Maggie și toată lumea se puse pe râs, în ciuda controverselor cu care începuseră ziua.

– Vrei să te duci și să te îmbraci cum trebuie, Maggie? continuă Willow, îndreptându-și limba caustică asupra surorii mai mici. Serios, nu ai pic de rușine?

Maggie se uită în jos, confuză, la trupușorul ei perfect și la costumația nemaipomenită.

– Cum ai spus?

Și își corectă poziția, depărtându-și picioarele și îndreptând un șold spre Willow.

Willow se întorsese în trombă în apartament și noi ne împrăștiaserăm.

În dimineața asta, Olivia răspunde în cele din urmă la ușa cu telefonul într-o mână, un bol cu cereale în îndoitura aceleiași braț și lesa pe brațul drept, nu pe capul lui Teddy. Accesoriile ei obișnuite, căștile antifonice, sunt îndesate bine în fiecare ureche, explicând marea întârziere cu care deschisese ușa.

– Îmi pare rău, spun eu, scuzându-mă pentru întrerupere, deși sunt ziua și ora obișnuite la care îl iau pe Teddy.

Mă aplec în față să-i iau lesa și ea mi-o dă fără a face contact vizual. Nici măcar un semn din cap că m-a recunoscut. Continuă conversația pe care o poartă și începe să închidă ușa. Alarma din ochii ei îmi spune că interlocutorul nu e mulțumit de ea. Ceva a fost uitat sau pierdut din vedere și lacrimile nu sunt departe. Faptul că Teddy stă cu coada între picioare îmi dă de înțeles că și el a simțit asta. E disperat să iasă de acolo și începe să sară pe mine, iar eu scap din mână lesa lui Margot. Regret imediat că am luat-o întâi pe Margot, dar știu că o ajut pe Davina dacă o scot din casă cât de repede posibil dimineața, lăsând-o să se concentreze asupra fetelor și să le pregătească pentru școală.

În timp ce băjbâi încercând să-l țin pe Teddy sub control, Margot coboară în goană cele patru rânduri de trepte și o aud

sărind la ușa din față, știind că doar asta o desparte de libertate. Îl aud și pe Jake încercând s-o controleze. Grăbesc pasul, coborând câte două trepte deodată, rugându-mă ca nimeni să nu fie atât de iresponsabil încât să deschidă ușa din față. Fără mine acolo, s-ar repezi afară. Are o noapte întregă de energie acumulată care trebuie eliberată. Și ajung aproape de capătul scării când văd cum se deschide puțin ușa apartamentului de la etajul unu. Apare fața unei bătrâne doamne mărunțele. Probabil e doamna Chalis, iar ea și soțul ei sunt singurii locatari din imobil pe care nu i-am întâlnit încă, în ciuda faptului că trec de câteva ori pe zi prin fața ușii lor.

Davina m-a sfătuit să păstrez distanța. Se pare că doamna Chalis e puțin... excentrică. A fost văzută hoinărind prin imobil desculță, uneori doar într-o cămașă de noapte, chiar dacă era în plină zi. Olivia spune că o aude cântând prin perete și Jake a raportat că lumina rămâne aprinsă uneori toată noaptea în apartamentul lor. Mă întreb ce pune la cale perechea asta de bătrâni. Știu că nu au câine, așa că nu e rost de nici o afacere, dar tot mi se pare ciudat să trăiești atât de aproape de cineva și să nu-l fi văzut niciodată. Cred că sunt pe cale să aflui dacă sunt chiar atât de interesanți. Ușa apartamentului e larg deschisă acum, iar doamna Chalis mă privește cu un aer confuz.

– William? spune ea în timp ce de jos se aude vocea lui Jake încercând s-o stăpânească pe Margot. Mi s-a părut că aud vocea lui William.

Pare să se piardă în rochia de bumbac albastru cu alb. Fața ei pare destul de prietenoasă și are un zâmbet larg care radiază în ridurile de pe obraji, iar ochii aproape că îi dispar. Dar nu de tot. Văd nefericirea oglindită în ei. Pare alertată, mai mult decât ar trebui să fie. Are o coamă de păr cenușiu care pare nepieptănat și observ că poartă un singur cercel, cel din urechea dreaptă lipsind. E desculță.

Margot urcă înapoi scările în goană, cu Jake în urma ei, vede ușa deschisă, se zăpăcește și, înainte să pot întinde mâna

ca s-o opresc, intră în trombă în apartament, făcând-o pe doamna Chalis să se lovească ușor de tocul ușii.

– Oh, vai de mine! exclamă ea, pe jumătate râzând și pe jumătate țipând, și văd că nu am de ales și trebuie s-o urmez pe Margot înăuntru.

– Îmi pare rău, Jayne! spune Jake, care m-a ajuns din urmă acum. Mă tem că nu vrea să mă asculte. Să țin câinele celălalt cât te duci tu după ea?

Arată spre ușa familiei Chalis.

Margot trebuie să fie unica femelă imună la farmecul lui Jake și recunosc că ideea mă face puțin mândră de ea, mai ales că simt că mie mi se îmblânzește chipul doar văzându-l. Râsul acela care nu e chiar râs mă topește. În ciuda tuturor eforturilor, Jake nu a reușit să o controleze și conștientizarea acestui fapt îl amuză copios.

Îmi amintesc de prima ocazie în care am dat cu ochii de Jake. Vremea se încălzise și el scosese băuturi în grădină într-o seară. Cu câteva zile înainte, o invitație fusese strecurată pe sub ușa mea, dar o ignorasem, convingându-mă cu ușurință că venise dintr-un sentiment de obligație, care îl fortase s-o invite pe noua vecină, ca să nu pară mitocan. M-am întreat ce fel de bărbat putea fi cel care presărase lampioane printre straturile cu flori, agățând altele de copaci.

Ecourile hohotelor de râs ajunseseră până la terasa mea din acoperiș. Erau cam treizeci de invitați – femei cu rochii lungi, vapoase și înflorate, frumoase și lipsite de griji, unele desculțe pe iarbă. Bărbați cu haine de zi cu zi, dar totuși eleganți, care circulau prin grădină căutându-și amfitrionul. Toți emanau perfecțiune, radiau încredere și beau cât poșteau din șampania pe care Jake o oferea cu generozitate. De atunci, în grădina noastră din spate au apărut mereu fețe noi, dar fața mea nu a fost niciodată printre ele.

Ar fi trebuit să merg. Aș fi putut să îi arăt că nu toată lumea e așa. Unii oameni sunt mai lipsiți de rafinament și mai naturali,

unii au picioarele pline de vânătăi. Unora le place să se lase convingși să se implice în conversație, nu s-o domine.

În cele din urmă, Jake o observă pe bătrânică din ușă.

– Oh, doamnă Chalis, spune el și, când vede că ea nu arată nici un semn de recunoaștere, adaugă: Sunt Jake, din casa de oaspeți. Nu v-am văzut de mult...

Tăcerea devine stânjenitoare, așa că o umplu.

– Îmi pare atât, atât de rău, bolborosesc. O scot pe Margot de aici într-un minut. Nu-ți face griji, Jake, îl iau și pe Teddy. Totul e sub control.

Îi fac un semn ferm, ca să-l conving că nu mă las doborâtă de un câine fugar.

– Ești sigură, fiindcă nu pare că... Rânjește, găsind, fără îndoială, situația foarte amuzantă și eu îmi doresc să am un moment să-i admir frumusețea de aproape. Nu există alt cuvânt. E frumos într-un mod ușor *neglijent*, dar *complet evident*. Dar, în același timp, destul de dichisit. Cămașa e călcată. Șosetele sunt asortate. Dar părul îi e nepieptănat, e nebărbierit și lanțul de aur de la gât îi e agățat de guler. Nu s-a uitat în oglindă de dimineață și totuși e de departe cel mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut – deși poate și cam incapabil, altfel aș fi deja ieșită cu Margot.

Jake îmi aruncă alt zâmbet amuzat înainte de a-și îndesa mâinile în buzunarele blugilor.

– Dacă ești sigură. O zi bună!

Îl privesc salutând-o pe doamna Chalis, care stă încă în ușă, înainte de a se întoarce și a dispărea pe scări. Hotărâsc să limitez alte posibile supărări și îl leg pe Teddy de balustradă înainte de a mă rezezi în apartament, strigând-o pe Margot și căutând în buzunare ceva cu care s-o ademenesc.

Dar, de îndată ce intru, trebuie să mă străduiesc să văd ceva. Toate jaluzelele de lemn sunt trase peste geamuri și întregul loc e cufundat în întuneric. Apoi aud o ușă închizându-se în spatele